

Πνευματική αναίδεια και ζηλωτισμός: τα άκρα που ταλαιπωρούν την Εκκλησία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αντιμετώπιση εκκλησιαστικών θεμάτων

- Γέροντα, ποια είναι η σωστή αντιμετώπιση, όταν προκύπτουν δύσκολα εκκλησιαστικά θέματα;
- Να αποφεύγονται τα άκρα· με τα άκρα δεν λύνονται τα θέματα. Βλέπαμε παλιά, ο μπακάλης έβαζε λίγο-λίγο με την σέσουλα στην ζυγαριά, και έτσι έβρισκε την ακρίβεια και ισορροπούσε και η ζυγαριά. Δηλαδή δεν έβαζε απότομα πολύ ούτε αφαιρούσε απότομα πολύ. Τα δύο άκρα πάντα ταλαιπωρούν την Μητέρα Εκκλησία και οι ίδιοι που τα κρατούν ταλαιπωρούνται, γιατί τα δύο άκρα συνήθως καρφώνουν... Είναι σαν να κρατάη το ένα άκρο δαιμονισμένος, όταν έχη αναίδεια πνευματική (περιφρόνηση για όλα), και το άλλο άκρο σαν να το κρατάη τρελλός, όταν έχη μωρό ζήλο με στενοκεφαλιά. Ένας πνευματικά αναιδής δηλαδή με έναν ζηλωτή, που έχη μωρό ζήλο, ποτέ δεν συμφωνούν, αλλά τρώγονται και χτυπιούνται, γιατί και οι δύο στερούνται την θεία Χάρη. Τότε - Θεός φυλάξοι! - μπορεί να χτυπιούνται συνέχεια τα δύο άκρα και «άκρη να μην τους βρίσκη» κανείς. Εκείνοι που θα μπορέσουν να λυγίσουν τα δύο αυτά άκρα, για να ενωθούν - να ομονοήσουν-, θα στεφανωθούν από τον Χριστό με δύο αμάραντα στεφάνια.

Να προσέχουμε να μη δημιουργούμε θέματα στην Εκκλησία ούτε να μεγαλοποιούμε τις μικρές ανθρώπινες αταξίες που γίνονται, για να μη δημιουργούμε μεγαλύτερο κακό και χαίρεται ο πονηρός. Όποιος για μικρή αταξία ταρασσεται πολύ και ορμάει απότομα με οργή, δήθεν να την διορθώσει, μοιάζει με ελαφρόμυαλο νεωκόρο που βλέπει να στάζει ένα κερδί και ορμάει απότομα, με φόρα, για να το διορθώσει δήθεν, αλλά παίρνει σβάρνα ανθρώπους και μανουάλια, και δημιουργεί μεγαλύτερη αταξία την ώρα της λατρείας. Δυστυχώς στην εποχή μας έχουμε πολλούς που ταρασσουν την Μητέρα Εκκλησία. Όσοι από αυτούς είναι μορφωμένοι έπιασαν το δόγμα με το μυαλό και όχι με το πνεύμα των Αγίων Πατέρων. Όσοι πάλι είναι αγράμματοι έπιασαν και αυτοί το δόγμα με τα δόντια, γι' αυτό και τρίζουν τα δόντια, όταν συζητούν εκκλησιαστικά θέματα, και έτσι δημιουργείται μεγαλύτερη ζημία στην Εκκλησία από αυτούς παρά από τους πολέμιους της Ορθοδοξίας μας. Καλά είναι το ποτάμι να μην είναι πολύ ορμητικό, γιατί παίρνει σβάρνα κούτσουρα, πέτρες, ανθρώπους, αλλά ούτε βέβαια και πολύ ρηχό, γιατί θα κάθωνται κουνούπια...

Είναι μερικοί πάλι που ασχολούνται με την κριτική ο ένας του άλλου και όχι με το γενικότερο καλό. Παρακολουθεί ο ένας τον άλλο περισσότερο από τον εαυτό του. Κοιτάζει τι θα πη ή τι θα γράψη ο άλλος, για να τον χτυπήσει κατόπιν αλύπητα, ενώ ο ίδιος, εάν έλεγε ή έγραφε το ίδιο πράγμα, θα το υποστήριζε και με πολλές

μαρτυρίες από την Αγία Γραφή και τους Πατέρες. Το κακό που κάνει είναι μεγάλο, γιατί αφ' ενός μεν αδικεί τον πλησίον του, αφ' ετέρου δε τον γκρεμίζει μπροστά στα μάτια των πιστών. Πολλές φορές μάλιστα σπέρνει και την απιστία στις ψυχές των αδυνάτων, γιατί τους σκανδαλίζει. Όσοι δικαιολογούν την κακία τους με το δήθεν έλεγχο των άλλων και όχι του εαυτού τους ή με το να δημοσιεύουν στον κόσμο εκκλησιαστικές καταστάσεις – ακόμη και πράγματα που δεν λέγονται – προφασιζόμενοι το «ειπέ τη Εκκλησία»[1], ας κάνουν πρώτα αρχή από την μικρή τους εκκλησία, την οικογένειά τους ή την Αδελφότητά τους και, εάν τους φανή καλό, τότε ας ρεζιλέψουν και την Μητέρα Εκκλησία. Τα καλά παιδιά, νομίζω, ποτέ δεν κατηγορούν την μάνα τους.

Όλοι χρειάζονται στην Εκκλησία. Όλοι προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σ' αυτήν· και οι ήπιοι χαρακτήρες και οι αυστηροί. Όπως στο σώμα του ανθρώπου είναι απαραίτητα και τα γλυκά και τα ξινά, ακόμη και τα πικρά ραδίκια, γιατί το καθένα έχει τις δικές του ουσίες και βιταμίνες, έτσι και στο Σώμα της Εκκλησίας όλοι είναι απαραίτητοι. Ο ένας συμπληρώνει τον χαρακτήρα του άλλου και όλοι είμαστε υποχρεωμένοι να ανεχώμαστε όχι μόνον τον πνευματικό χαρακτήρα του άλλου αλλά ακόμη και τις αδυναμίες που έχει σαν άνθρωπος. Δυστυχώς μερικοί έχουν παράλογες απαιτήσεις από τους άλλους. Θέλουν να έχουν όλοι ίδιο πνευματικό χαρακτήρα με τον δικό τους, και όταν κάποιος δεν συμφωνή με τον χαρακτήρα τους, δηλαδή ή είναι λίγο επιεικής ή λίγο οξύς, αμέσως βγάζουν το συμπέρασμα ότι δεν είναι πνευματικός άνθρωπος.

Πηγή: Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου, Λόγοι Α΄, Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο, έκδ. Ιερόν Ησυχαστήριον “Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος”, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 1999